

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Μέσα στις αναμνήσεις έχουμε πει πολλά. Και πόσα είναι ξεχασμένα... Βρήκα μια παλιά φωτογραφία, πόσα χρόνια και θυμήθηκα... Είμαστε τέσσερις νέοι σε μια βάρκα. Και θυμάμαι ήταν τα πρώτα χρόνια εδώ. Και δεν ξέρω πως πήραμε μια βάρκα και πήγαμε σ' ένα μέρος σε ποτάμι. Ήταν ένα ωραίο τοπίο, αλλά πού μη με ρωτάς, δεν ξέρω. Θυμήθηκα το ταξίδι, για εκείνους τους καιρούς ήταν μεγάλη εκδρομή.

Γνώρισα τον Λεωνίδα, παιδί κι αυτός τότε, τον είδα τις προάλλες με γκρίζα μαλλιά. Πάει με τον γενικό μας τίτλο, ένας φίλος απ' τα παλιά. Ο Λεωνίδας ο Παπαμιχαλάκης, ο μουσικός που έχει γράψει κι αυτός στην παροικία μας ιστορία. Πόση χαρά έχει δώσει με την ορχήστρα του... Είναι από τους ανθρώπους που κέρδισε την εκτίμηση των πολλών. Και μιλώντας για ορχήστρα θυμήθηκα και τον Θόδωρο τον Κουλούρη, που άφησε εποχή με την ορχήστρα του και τα τραγούδια του στο κέντρο Κολωνέϊδς. Ήταν ο πρώτος νομίζω που έφερε τη Νοτιο-Αμερικάνικη μουσική στην Αυστραλία, εκείνα τα χρόνια μετά τον πόλεμο που ήταν μόδα σ' Αμερική και. Ευρώπη. Τραγουδούσε μελωδικά ο Θόδωρος. Και θυμάμαι και τον αδελφό του Λάμπη τον Τάκη Πασχαλίδη. Τον γνώρισα μέσω του Λάμπη, ταξιδέψαμε μαζί με το πρώτο ταξίδι του Ελληνός, ήταν τραγουδιστής στο πλοίο, αλλά δεν φάνηκε ποτέ στα σαλόνια. Κοίτα τι γίνεται με τις αναμνήσεις, δένεται η μία με την άλλη και σε πιάνουν χεράκι για να σε πάνε στο χτες.

Και κάτι ευτράπελο. Σε κάτι αρραβώνες είχαν μια ορχήστρα και ο μάεστρος έπαιζε τα τραγούδια που είχε σχεδιάσει με τη σειρά που είχε κανονίσει αυτός. Και δεν δεχόταν αλλαγή σαν να έκανε δική του παράσταση! Ορχήστρες να τις παρεις για το γάμο σου και να ζου παίζουν... το Κίτσου η μάνα κάθεται...

Πόσα έχουμε ζήσει, πόσα έχουμε δει... με εντυπωσίασαν οι δημοτικοί μας χοροί που γινόνταν τσιφτετέλια και οι άλλοι με τα παιδιά τα γεννημένα εδώ, που ήξεραν μόνο τα βήματα και πήγαιναν με προσοχή και σοβαρότητα. Και θυμάμαι μια περίπτωση, μια κοπέλα της Ολυμπιακής που χόρευε σε σόπι με τόσο χάρη, με κινήσεις τόσο αρμονικές που χαιρόσουνα να την κοιτάς. Και οι ορχήστρες πολλές και διάφορες. Πόσα έχουμε ζήσει

στην παροικία μας και πόσα έχουμε χαρεί.

Και θέατρο, όχι μονάχα επαγγελματικό, από την Πατρίδα, αλλά και ντόπιο ισάξιο του επαγγελματικού. Κι αυτή η πρόσφατη εκδήλωση των Ελλήνων στην απόμακρη περιοχή του Μακάρθουρ, με στόχο την προβολή και την προσέγγιση με τους κοινούς δεσμούς του Λαού μας με τους Αυστραλούς, πόσο σημαδιακή και ουσιώδης ήταν.

Και πίσω από την όλη εκδήλωση ο Λάμπρος Παπαδόπουλος, σεμνός και παρών πάντα σε κάθε πολιτιστική εκδήλωση, έχει δημιουργήσει πυρήνα στην απόμακρη περιοχή του Κάμπελτουν και πρέπει να τον αναφέρουμε σ' αυτούς που δούλεψαν για τα κοινά. Είναι πολλοί που έχουν βάλει όχι πετραδάκι, αλλά αγκωνάρια στο χτίσιμο αυτής της καλότυχης Παροικίας που βρεθήκαμε. Και έχουμε και τόσες προοδευτικές εκδηλώσεις να θυμόμαστε και να ευλογούμε δίπλα στη σκληρή δουλειά και στην δημιουργία, στις επιτεύξεις μας. Που τα ξεχνάμε συχνά.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Αν άκουσες το σφύριγμα του πλοίου και κρυφομίλησε στ' αυτή σου η ανία μην κάθεσαι, μη συζητάς τα δεδομένα και τα πρέπει και τα αν.

Είναι ακόμα καιρός για ένα φθινοπωρινό μελωδικό τραγούδι.

Ερχεται κρύο, πήγαινε προτού κλείσει το χιόνι όλα τα περάσματα.

Εγώ θα μείνω εδώ ν' ακούσω ως το τέλος αυτό το μελαγχολικό κονσόρτο για βιολί. Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Πρέπει να είσαι στα high σου τώρα με την άνοιξη και τον κήπο σου στις δόξες του. Εγώ έχω δυο γλάστρες στο μπαλκόνι και παλεύουν να επιβιώσουν τα λουλούδια τους, αλλά να μου πεις τί ξέρω εγώ από φυτά... Στην Αλεξάνδρεια η μάνα μου, τουλάχιστον, είχε ένα γιασεμί στο μπαλκόνι και αρωμάτιζε όλη τη γειτονιά. Για την Αυστραλία λέγαμε πως οι γυναίκες της δεν αγαπούν και τα λουλούδια της δεν μυρίζουν, οπότε ένα βράδι στο Αντελάντ και πριν αρχίσουμε δουλειά μπήκε ο αρχιεργάτης μας με ένα μπουκέτο κατακόκκινα τριαντάφυλλα από τον κήπο του. Πήγα, λοιπόν, να τα μυρίσω γιατί στην Αλεξάνδρεια μύριζαν τόσο όμορφα που η μάνα μου έκανε γλυκό τού κουταλιού με τα φύλλα τους, όμως τα τριαντάφυλλα τού αρχιεργάτη δεν μύριζαν καθόλου και του το είπα για να πάρω πληρωμένη απάντηση:

«Είναι τόσο όμορφα, που δεν χρειάζονται το άρωμα!»

Καλά, με τον αρχιεργάτη αυτόν, που ήταν κοντός και αδύνατος, έκανα ακόμη μια γκάφα, γιατί σε μια συζήτησή μας ανέφερα τους αυστραλούς στρατιώτες στην Αίγυπτο στη διάρκεια τού Β' Παγκοσμίου Πολέμου, που όταν μεθούσαν έμπαιναν στα νυχτερινά κέντρα και τα έκαναν... καλοκαιρινά γιατί ήταν υψηλόσωμοι άντρακλες. Οπότε, ο κοντός και αδύνατος αρχιεργάτης μου λέει χαμογελώντας, «όπως βλέπεις δεν είμαστε όλοι οι Αυστραλοί υψηλόσωμοι άντρακλες!». Φίλε Γρηγόρη, χαίρομαι που αναφέρθηκες στις ελληνικές ορχήστρες στην εποχή που έφταναν караβιές αυτοί που έβαλαν τα θεμέλια όλων των μεγάλων έργων τής παροικίας μας. Περιπτώ να προσθέσω την μεγάλη εκτίμησή μου για εκείνα τα νέα

παιδιά, που ανασκουμπώθηκαν, δούλεψαν σκληρά και έφτιαξαν το βιο τους. Όμως, εκτός από δουλειά είχαν ανάγκη και τη διασκέδασή τους που απολάμβαναν στους χορούς των συλλόγων, αλλά και σε νυχτερινά κέντρα από όπου παρέλασαν πολλά μεγάλα ονόματα τού ελληνικού τραγουδιού. Αυτή την ψυχαγωγία πρόσφεραν οι ορχήστρες μας που οι «παλιοί» από εμάς θυμώμαστε με τρυφερότητα για τις όμορφες στιγμές που μάς χάρισαν. Τον Νικήτα Νάρη με το μπουζούκι του, τον Γιώργο Λαγουτάρη με το τραγούδι, τον Γιώργο Φουντή στα κρουστά, τον Νίκο Στεφανουδάκη στο ακορντεόν και αρμόνιο, τον Παναγιώτη Δαμιανό στην κιθάρα, την Μαριάννα στο τραγούδι για να αναφέρω μερικούς μόνο που θυμάμαι και φυσικά τον Τάκη Πασχαλίδη.

Πρέπει να πω όμως ότι σήμερα έχουμε ανάγκη μιας ορχήστρας αξιώσεων γιατί και τα ταλέντα υπάρχουν ανάμεσα στα παιδιά και εγγόνια μας, αλλά και το ακροατήριο υπάρχει στην ευρύτερη κοινωνία τού Σίδνεϊ. Εκείνο που λείπει είναι τα αναγκαία χρήματα. Όχι πως δεν υπάρχουν, βέβαια, αλλά ας μην αρχίσω την γκρίνια...

Όσον αφορά στον Λάμπρο Παπαδόπουλο, είναι ένα σπάνιο φαινόμενο μετριοφροσύνης στην παροικία μας, που εργάζεται αθόρυβα και αποτελεσματικά με ένα μεγάλο δίκτυο γνωριμιών του που τον αγαπούν και τον ακολουθούν.

Για το παροικιακό θέατρο που αναφέρεις, θα είμασταν αχάριστοι αν είχαμε παράπονα γιατί είναι ίσως ο πιο επιτυχημένος τομέας στα πολιτιστικά δρώμενα τής ομογένειας, μαζί με την λογοτεχνία, με ταλέντα που θα μπορούσαν να ευδοκιμήσουν ακόμη και στο ανταγωνιστικό περιβάλλον τής Αθήνας. Με την ευκαιρία θα ήθελα να αναφερθώ στον κορυφαίο θεατράνθρωπό μας, τον Πέτρο Πρίντζη, που είχα την καλή τύχη να γνωρίσω και να δημοσιεύσω σημαντική συνέντευξή του. Ο Πέτρος ζούσε για να κάνει ευτυχισμένους τους θεατές με το γέλιο που μοίραζε σαν αντίδωρο και γι' αυτό θα είναι αξέχαστος. Σπεύδω, όμως, να τονίσω πως εκτός τούς καταξιωμένους σκηνοθέτες και ηθοποιούς μας που είναι πολλοί για να τους αναφέρω όλους σ' αυτό το χώρο, ευτυχώς υπάρχουν στην παροικία νέα αξιόλογα ταλέντα που θα συνεχίσουν την μοναδικά ελληνική παράδοση.